

Riistojärjestelmän uhreja

(Jatkua ensimmäiseltä sivulta)

voin suoriutua voittajina elämänsä alkutaistelussa, ovat melkein jo pikkulapsina kääpiöityneitä vanhuksia.

Monet lääkärit ovat asettuneet julkitaisteluun kaikenlaisia väärennettyjä ja kemiallisilla aineilla säilytettyjä ruokatarpeita vastaan. On osotettu miten kehoja ja myrkyllisiä aineita halvat makeiset, kaikenlaiset säilykkeet kuten halvemman lajin kannutetut marjat, hillot, kala, liha ja makkarat sisältävät.

On osotettu kuinka turmiollisia nuo väärennetyt ruuat ovat ihmisen terveydelle.

Ensin riistetään köyhälistöläis-perheen isä ja äiti työmaalla niin, että se vaivainen erä mikä työpalkan nimessä tulee, ei riitä muuhun kuin kaikista halvimpaan ruokaan. Ja halpa ruoka on tuota väärennettyä ja turmeltunutta moskaa, josta isän ja äidin raadannan ja huolien kuluttama ruumis ei saa voimaa ja uutta elämää ja josta kasvavat lapset eivät saa tervettä ruumiin rakennusainetta. Parhaimminkin palkattujen työläisperheiden lapsilta puuttuu ymönä välttämättömiä elämän mukavuuksia jotka edistävät lasten kasvua ja terveyttä.

Lakien toimeenpanijat ovat voimattomia tai tahdottomia lopettamaan katalan väärennettyjen ravintoaineitten valmistuksen vaikka on olemassa riittävästi lakipykälä joiden voimasta sen voisi lopettaa. Mutta ne suuret trustit, jotka noita tavaroita valmistavat, ovat maan lakien yläpuolella — ne ovat itse ylimpiä käskijöitä. Standard öljy-yhtiö tekee tavattomia voittoja kivihiilitervaväreillä ja mausteilla, joita sisältävät ne köyhälistön varoilla saatavissa olevat makeiset, juomat, hillot y. m. Ja Rockefelleri poikineen ei suinkaan vaijaa edes kädet ristissä sunnuntai-koulussa ja kirkossa istuessaan se seikka, että työväenluokan lapsukaisten sydämet, hampaat, veri ja muut elimet turmeltuvat arsenikki-, lyijy-, sinkki-, tai muilla vaarallisilla myrkyillä, joita noissa Standard öljy-yhtiön väri- ja maustaineissa on. Ne ovat miljoonien dollarien liikevoitot, jotka heille ainoastaan jokin merkittävät, eikä nouseva nuoriso.

Vuosikausia ovat työväen sanomalehdet ja jotkut "rehellisimmät" porvarilehdet paljastelleet lihatrustin menettelyjä. Kenellekään ei ole salaisuus, että lihasäilykkeet voivat sisältää tautihi nkuolleitten eläinten raatoja ja tuberkuloosin saastuttamia sikoja ja nautaeläimiä. Lain avulla on muka koetettu lihatrustia "kurittaa", mutta tuloksista — tai ainoastaan sillä tuloksella, että kansa on saanut maksaa turmeltuneiden lihasäilykkeiden korotetun hinnan oikeuskulujen korvaukseksi.

Näiden kahden edellämainitun trustin lisäksi on vielä useita toisia pienempiä trusteja, jotka valmistavat erilaisia ruokalajeja, osa kunnollista mutta suuri määrä vain suuria voittoja tuottavia väärennettyjä tavaroita.

Näille maan mahtaville lain voimankin yläpuolella oleville riistäjille ei merkitse mitään vaikka köyhälistön lasten elinvoima uhraataankin heidän voitonhimonsa tyydytykseksi. Mitä se heitä liikuttaa vaikka koko työväenluokka kärsii elämän välttämättö-

myksien puutteessa ja turmeltuu myrkytetystä ravinnosta. Joku porvarillinen idealisti — kuten Dr. Wood'kin — voi kyllä huudahtaa, että yhteiskunnan on ennen kaikkea pidettävä huoli nousevan nuorison elämästä ja terveydestä ja että suurin kansalliskautemme on terveet lapset. Mutta tuollaiset idealistit unohtavat elävänsä kapitalistisessa riistojärjestelmässä ja että asettamalla yhteiskunnan jäsenten terveys ja hyvinvointi suurimmaksi kansalliskauteksi, edellyttää sellaista yhteiskuntamuotoa, jossa vallitsee inhimillisuus ja oikeus yli kaiken ja jossa yksilöt eivät riistä koko kansaa sen heikoimpia ja vielä syntyttömiäkin jäseniä myöten. Kapitalistinen järjestelmä perustuu riistolle ja liikevoitolle ja omistavan luokan luokkakoikeudelle ja on aivan turhaa vedota sen järjestelmän vallassaolijoihin miljoonien lapsiuhrien puolesta; se on sokea kuin Moolok. Ihmiselämä on sille arvoton, se ei merkitse mitään kultakasojen ja vallan rinnalla. Kapitalismin ahne peto tallaa jalkoihinsa äsken syntyneekin valtansa portaille noustessaan. Mutta sen ikeen uuvuttamat, sen palkkaorjuuden lannistamat orjalaumat vielä nousevat ja kukistavat sen pedon. Se järjestelmä on oma tuomarinsa ja haudan-kaivajansa.

Tov. Eugene V. Debs sanoo: "Kapitalismin voitokulussa murskatut miljoonat lapset eivät ole turhaan menettäneet elämänsä. Kautta kauniin maan nousee heidän kostavia haamujaan pienistä marttyyrihautoistaan tuomien tämän järjestelmän — joka heidät on murhannut — ihmisyden ja jumalan nimessä kuolemaan".

Muuan sotavuosien iskemä haava

(Jatkua ensimmäiseltä sivulta)

nykyisin makaa veneeristen tautien sairaalassa. Seurustelu vierasten sotilasten kanssa on turmellut kokonaan hänen elämänsä. Lohduton äiti ja katkeroitunut isä, joka on vielä kyllin lyhytnäköinen langettaakseen koko synn tyttären kohtalosta äidin kannettavaksi, aiettävät nyt aivan raunioiksi mennyttä yhdyselämää.

Samanlaisia murhenäytelmiä tapahtuu lukemattomissa työläiskodeissa.

Vanhempien olisi sen vuoksi koetettava kaikkensa varjellakseen lastensa elämä puhtaana. On hyvin mahdollista, että monet näistä noudattavat saamiaan neuvoja ja myöhemmin kiittävät meitä.

Kuluttajain Lehden (josta kirjotus on lainattu) toimitus kirjottaa puolestaan seuraavaa:

Tanskan sanomalehdistössä on viime aikoina tuon tuostakin ollut tyttäreiden kohtalosta huolestuneiden äitien ja isien ahdistetun mielen ilmaistuja, avunhuutoja samanlaisia kuin yllämainittu. Sama surkea tosistoria, joka oli ja osaksi on yhä vielä myös meillä yleinen, näkyy toistuvan muissakin maissa samoissa turmiota tuottavissa merkeissä. (Samaa kuin Tanskassa ja Suomessa, voimme sanoa sodan ajalta Amerikassa. — Tren toim.) Toiset tahtovat syyttää siitä yksinomaan vain yhteiskuntaa; muu ei muka mitään merkitse. Tietysti suurin edesvastuu on tässä vääran järjestelmän, joka riistää työläisisän ja äidin melkein koko-

naan lapsiltaan, näitä hoivaamasta ja ohjaamasta, sekä syöksee työväenluokan nuoret naiset suurimpaan köyhyyteen samalla kun taasen asettaa näiden tavoiteltavaksi kaikki aikamme houkutukset. Ja silloin on aina lankeamisen vaara suuri, sillä ihminen on ihminen! Mutta katsomme o-mantunnon velvollisuudeksi painostaa myös sitä tosiasiaa, että nykyhetkenä usein lykkäämällä koko onnettomuuden yhteiskunnan niskoille kaikissa olosuhteissa tahdotaan päästä yksilöllisestä edesvastuusta. Viittaamme vain ylempänä mainittuun yksinkertaiseen sosialistiseen työläisisään, joka näyttää alkaneen oikeasta päästä. Tietysti hankin koko sydämeäni tiedollaan ja tahdollaan toimii vanhan nurjan järjestelmän muuttamiseksi, mutta niin kauan kuin se on pysyvässä, on taisteltava kaikin rehellisin keinoin sitä epäkohtia vastaan, joilla se uhkaa tuhota ja turmella ihmiselämän. Eikä tällöin suinkaan siveellisen luonteen kasvatus ole vähimmästä merkityksestä: päinvastoin se saattaa useinkin olla enemmän arvoinen kuin kaiken maailman ulkonainen mahti ja loisto.

SUOMEN KIRJE.

Riihimäki, 9.7.19.

Pohjolan valoisa kesä on lyhyt ja Juhannus, tuo valon juhla, on ohi. Nuoren kansan toivon aika on Juhannus. Ei se siltä valoa toivo, vaan pimeyttä, että uskaltaa käden toisen kaulaan laskea tuona valon yönä. Meillä on vielä esi-isiltä perittyä kainoutta, ettei uskalla sitä vieraan nähdä tehdä.

Muistathan ne monen monet laulut Suomen neidon sydämen siveydestä ja puhtaudesta. Nyt ei voi enään niin laulaa, sillä monien neitosten on ollut pakko, omien puheittensa mukaan, luopua leivän tähden kaikesta... E-letään päivästä toiseen. On kumminkin toivoa parempaan. Tulee yleensä hyvä vuosi. Mustikoita, puolukoita ja muuraimia on aika paljon.

Mainitsen lyhyesti, että ensimmäiset uutiset Juhannuksen jälkeen oli, että liittolaiset ovat saksalaisille kovia herroja, ei neuvottelujia, eikä armoa, vaan täydellinen antautuminen ja nöyryminen aivan kuin punakaartille toista vuotta sitten saksalaisten edessä.

Eikä täältä Suomen porvari edes läheta Saksalle apua, hyväilee vaan liittolaisia sen kuin kerkiää. Vuosi sitten he olivat vielä vihollisia. Se oli sitä aikaa. Silloin täällä juotiin saksalaisten konjakkia. Nyt on tätä aikaa ja nyt täällä syödään liittolaisten marmelaadeja.

Saksan täytyi allekirjottaa rauha, vaan se oli väkivaltainen eikä sovintorauha. Kyselyysi, mitä eduskunta on saanut aikaan, vastaan että he menivät kesälomalle, jätettyään erinäisiä lahjotuksia Suomen kansalle... Suomen kansa sai yhteisesti hallitusmuodon ja maa joka oli ollut jo kuningaskuntana ja jolla oli jo oma kuningaskin, tehtiin toisen kerran ntasavallaksi.

Pysyykö se nyt tasavaltana, riippuu aivan kapinahankeiden menestyksestä. Jos kapina syntyy kuten ennustetaan, seuraa tietysti taas puhdistus ja sitä vuorostaan monarkia ja kuningaskunta j.n.e.

Mutta minunhan piti pysyä asiassa. Siis — yhteinen kansa sai eduskunnaltaan tasavaltaa. Manttaalimiehet saivat 10 miljoonaa markkaa lahjaksi sillä eh-

dolla, että teettävät uutisviljelyksiä. Suojeluskunta sai 25 miljoonaa markkaa, että nujertaa bolshevismiin maassa ja kansan laajat pohjakerrokset saivat toisen kerran lupauksen valtiorikosvankien armahtamisesta. Osa niistä vaan nykyin pääsee. Loput viruvat vankiloissa ja sen on surkeaa. Mutta ei ole sellaista yötä, jota ei seuraa päivä, eikä ole aamua ilman auringon nousua. Köyhälistön aurinko ei ole vielä meidän rakas tuttu aurinkomme. Sos.demokraateilla on varmat takeet, että yötä seuraa päivä, sillä luonto itse on siinä takaa-jana. Me emme vielä voi viettää valon juhlaa, vaan yön juhlaa — ja siinä minäkin elän jännityksellä. Elämä onkin kovin jännittävää juuri. Presidentin vaalit ovat ovella ja minä olen pysähtynyt monasti miettimään, millaiset ominaisuudet meidän tulevalle presidentillämme pitäisi olla. Kansalla näet pitäisi olla esimies, joka kelpaisi esimerkiksi siile.

Joidenkin mielestä sen pitäisi olla evankelislutherilainen, ei mikään lahkolainen eikä hihhuli, mutta nähdä hänet kirkossa joka pyhä. Se pitäisi olla sellainen tosikansallinen pappi, joka luottaisi kansaan enemmän kuin valtiolliseen poliisiin. Sellaiselle presidentille minäkin niijaisin, vaikkakin se olisi porvari.

Kerron käyvästäni Helsingissä. Ei ollut Suomen työillä ennen niin paljon sulhasia kuin nykyään Helsingissä, siellä on ranskalaisia, englantilaisia ja amerikalaisia. Eilen saapui sinne amerikalainen risteilijä "48". Laitva oli suuri, neljällä savuturvella. Se asettui eteläsatamaan.

Matkani iloisuus katosi, kun veljeni kertoi Sönnäisten kuritushuoneesta tapahtuneesta murhenäytelmästä. Niin raskaana painaa mieltäni kansanedustajain Lapveteläisen ja Kujalan kuolema rautaristikköjen takana. Ajatus siitä, että he kuolivat eristettyinä koko maailmasta, eristettyinä perheistään, omaisistaan ja ystävistään yhä suurentaa kohtalon katkeruutta. Tunne etteivät he enään koskaan saa nähdä päivän valkeutta ei antanut heille elämän rauhaa (he olivat tuomitut elinkaudeksi kuritushuoneeseen), vaan pakotti heidät lopettamaan päivänsä. Ei tyväestö, eikä porvaritkaan, pidä tästä suurta ääntä, sillä tapaus on huutava. Sönnäisten tragedia on tehnyt kumpaankin vaikutuksen, sillä kummatkin ovat ihmisiä. Lapveteläinen ja Kujala ovat kuolleet. He ovat jättäneet tämän kirotun mailman, samoin kuin niin moni muu kuritushuoneen ja vankileirin uhri. Heitä emme voi luoksemme palauttaa, emme kykenisi heitä hyvittämään millään elämän aarteella. Mutta kuolleiden uhrien haudoille olemme saaneet sellaisen muistopatsaan, jota ei minkään mestarin käsi voi valmistaa. Se patsas on ikuinen. Sitä ei tarvitse vaalia, korjata tai hoitaa. Se poliittinen muistopatsas, joka nousee korkealle taivasta kohden tulee alituisesti muistuttamaan kaikille ihmisille, punaisille ja valkoisille, että ikuinen totuuden aate ei kuole kuritushuoneen seinän sisällä, eikä sitä voi kiinnit-

NAISTEN OSUUSKOTI
SAN FRANCISCO, CAL.
3627—16th St.
Telefoni: Market 3958

SAN FRANCISCO